

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. 45497/22/5300-22444-707622, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2025, č. j. 41 Af 3/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutími ze dne 10. 11. 2021, č. j. 4676917/21/2111-50523-202376, ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3250510/22/2111-50523-202376, ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3249530/22/2111-50523-202376, a ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3250899/22/2111-50523-202376 (dále společně jen „rozhodnutí o zastavení řízení“), zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), řízení zahájená podáním dodatečných daňových přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „dodatečná daňová přiznání“ a „daň“) ze strany žalobkyně za zdaňovací období měsíců července 2018, ledna 2018, února 2018 a března 2018, neboť v souladu s § 148 odst. 1 daňového řádu již v době podání dodatečných daňových přiznání uplynula lhůta pro stanovení daně za jednotlivá zdaňovací období.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud se v napadeném rozsudku neztotožnil s názorem žalobkyně, že by řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně (dále jen „okresní soud“) pod sp. zn. 9 C 42/2020 mohlo zapříčinit stavění lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Z žaloby totiž ověřil, že se jednalo o civilní řízení mezi žalobkyní a společností Muramax RP Holding s.r.o. (dále jen „společnost Muramax“), v němž se žalobkyně domáhala zaplacení částky odpovídající výši uhrazené daně, kterou dobrovolně přiznala v rámci svých dodatečných daňových tvrzení v důsledku svých domnělých obav, že společnost Muramax jakožto její dodavatel byla zapojena do daňového podvodu. Předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 tedy nebylo posoudit, zda se společnost Muramax účastnila daňového podvodu, ale soukromoprávní nárok žalobkyně vůči této společnosti. Přestože krajský soud nepřehlédl, že tento nárok měl původ v daňových povinnostech žalobkyně i společnosti Muramax, jeho výsledek podle něj nemohl mít žádný vliv na stanovení daně žalobkyni za dotčená zdaňovací období. Ostatně závěr o tom, zda se společnost Muramax dopustila daňového podvodu, a zda žalobkyně o svém zapojení do podvodného řetězce mohla nebo měla vědět, mohl, respektive dokonce musel podle názoru krajského soudu učinit pouze správce daně. Stejně tak i případné následné doměření daně žalobkyni by příslušelo toliko jemu. Krajský soud proto uzavřel, že správce daně nebyl na výsledek řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 odkázán a nebyl ani názorem okresního soudu vázán.

[5] Pro tento závěr krajský soud nepovažoval za podstatné, že usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Afs 234/2022-58 (dále jen „předkládací usnesení druhého senátu“), Nejvyšší správní soud předložil rozšířenému senátu k posouzení otázku dopadu civilního řízení na stavění lhůty podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Předmětem posouzení rozšířeným senátem má být otázka, zda ke stavění této lhůty by mělo docházet jen v důsledku civilního řízení, jehož výsledek by byl nezbytný pro správné stanovení daně, nebo zda postačuje, že se v civilním řízení projednává otázka významná pro správné stanovení daně (v tam posuzované věci konkrétně zda má určitá transakce dani vůbec podléhat). Krajský soud však dospěl k závěru, že ani pro žalobkyni příznivější výklad představovaný druhou ze zmíněných variant nemůže nic změnit na skutečnosti, že předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebyla otázka nezbytná (v širším pojetí tohoto slova, tedy jako otázka mající význam) pro správné stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Z tohoto důvodu nepovažoval za nutné vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o zmíněné otázce.

[6] Na základě shora uvedených skutečností se krajský soud plně přiklonil k názoru žalovaného a k jím odkazované judikatuře, především k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 Afs 76/2017-45. Shledal, že se žalobkyni nepodařilo zpochybnit argumentaci žalovaného. I když mu žalobkyně vytýkala, že se v napadeném

pokračování

rozhodnutí nezabýval tím, jak má plátce daně postupovat, dozví-li se o zapojení svého dodavatele do daňového podvodu, nebylo to podle krajského soudu podstatou nyní souzené věci. Krajský soud zdůraznil, že se správností závěrů daňových orgánů o zániku práva stanovit daň nad rámec žalobních námitek nezabýval přesto, že jinak mají soudy ve správním soudnictví povinnost přihlížet k prekluzi *ex offio*. Smyslem této povinnosti je předejít rozhodování o právu, které již zaniklo, vyjde-li jeho zánik najevo až v soudním řízení. V řešené věci nicméně správce daně i žalovaný již v průběhu daňového řízení dospěli k závěru, že došlo k zániku práva stanovit daň uplynutím lhůty. Krajský soud tudíž neshledal žádné důvody, pro které by měl tyto závěry daňových orgánů zkoumat nad rámec uplatněných žalobních bodů, protože nehrozilo, že by přiznal zaniklé právo na plnění. Ve vztahu k tvrzení žalobkyně uplatněnému až při ústním jednání, podle kterého ke stavění lhůty pro stanovení daně mělo dojít rovněž v důsledku daňového řízení s dodavatelkou žalobkyně (Muramax), krajský soud (nehledě na opožděnost tohoto tvrzení) dodal, že s takovým důvodem pro stavění lhůty § 148 daňového řádu nepočítá. V uvedeném ustanovení přitom jde o taxativní výčet důvodů pro stavění lhůty pro stanovení daně.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka s krajským soudem nesouhlasí především v tom, že předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebylo posouzení, zda se společnost Muramax dopustila daňového podvodu. V této věci se totiž domáhala zaplacení neoprávněně naúčtované daně ze strany společnosti Muramax, kterou jakožto její odběratelka zaplatila v důsledku zapojení uvedené společnosti do podvodného řetězce. Ostatně již v žalobě podané v předmětné věci tvrdila, že byla společností Muramax zavlečena do daňového podvodu, a právě proto požadovala zaplacení částky odpovídající výši uhrazené daně. Stěžovatelka tak setrvává na svém stanovisku, že předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 bylo autoritativní zjištění okresního soudu o tom, zda byl spáchán daňový podvod, a zda společnost Muramax stěžovatelce neoprávněně naúčtovala daň. Krajský soud proto podle ní nesprávně posoudil povahu řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 a její vliv na nyní souzenou věc.

[9] V této souvislosti stěžovatelka zdůrazňuje úvahy vyslovené v předkládacím usnesení druhého senátu, který poukázal na rozpornou judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Na straně jedné část judikatury zvolila přísně restriktivní přístup a stavění lhůty by připustila pouze v případech, kdy výsledek souběžného civilního řízení by byl nezbytný pro správné stanovení daně, opačná judikatura považuje za dostačující pro stavění lhůty pro stanovení daně, pokud otázka řešená civilním soudem, konkrétně absolutní neplatnost kupní smlouvy, je nezbytná pro správné stanovení daně. Stěžovatelka poukazuje také na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 22 Cdo 572/2014, podle kterého se § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř., který stanoví, že soud může řízení přerušit, pokud současně probíhá jiné řízení o otázce významné pro rozhodnutí soudu, řadí k právním normám s relativně neurčitou hypotézou. Podle stěžovatelky mezi takové významné otázky pro rozhodnutí jiné věci nepochybně patří zejména otázky vztahující se ke stejnému skutkovému stavu, které si soud nemůže vyřešit sám. V souladu s § 135 o. s. ř. přitom půjde o rozhodnutí příslušných orgánů o tom, zda byl spáchán trestný

čin a o osobním stavu. S ohledem na usnesení sp. zn. 22 Cdo 572/2014 má nicméně stěžovatelka za to, že ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, si soud může posoudit sám jako otázky předběžné v rámci svého řízení, a neměl by naopak vyčkávat na to, až o nich rozhodne jiný orgán veřejné moci.

[10] Dále stěžovatelka podrobně shrnuje zákonné a judikатурní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) týkající se vědomosti daňového subjektu o jeho účasti na daňovém podvodu. Konkrétně uvádí, že o možné účasti společnosti Muramax na daňovém podvodu se hodnověrným způsobem dozvěděla na základě žádosti Policie České republiky o poskytnutí součinnosti ze dne 27. 11. 2019 (dále jen „žádost ze dne 27. 11. 2019“). Již v tomto okamžiku tudíž s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora a z ní vyplývající povinnosti obezřetnosti vyhodnotila, že existují náznaky vzbuzující podezření o zapojení jejího dodavatele, společnosti Muramax, do podvodného řetězce, a že tím pádem bude muset přijmout přiměřená opatření za účelem vyvrácení své účasti na daňovém podvodu. Právě z tohoto důvodu podala dodatečná daňová přiznání. S ohledem na skutečnost, že správce daně řízení zahájené na základě dodatečných daňových přiznání zastavil, bylo podle mínění stěžovatelky řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 zcela zásadní pro určení, zda byl spáchán daňový podvod, a zda má nárok na uplatnění odpočtu na dani. Stěžovatelka proto uzavírá, že civilní řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 bylo nezbytné pro stanovení její daňové povinnosti, jeho existence tudíž měla vést ke stavění lhůty ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu a správce daně měl ve věci meritorně rozhodnout.

IV.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Na rozdíl od stěžovatelky se ztotožňuje s právním posouzením věci ze strany krajského soudu. Ten napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze zjištěného skutkového stavu. Ačkoliv žalovaný se stěžovatelkou souhlasí v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu není zcela jednotná, má za to, že tento rozpor je pro posouzení řešené věci bez významu. Jak totiž krajský soud v odst. 24 napadeného rozsudku správně vysvětlil, ani mírnější výklad předestřený v předkládacím usnesení druhého senátu by neumožňoval řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 podřadit pod řízení ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, která staví lhůtu pro stanovení daně. Výsledek tohoto řízení byl tudíž pro stanovení daňových povinností stěžovatelky podle žalovaného zcela bezpředmětný a krajský soud správně dovodil, že v jeho důsledku nemohlo dojít ke stavění lhůty pro stanovení daně.

[12] V tomto ohledu žalovaný připomíná, že v civilním řízení vedeném u okresního soudu pod sp. zn. 9 C 42/2020 se stěžovatelka domáhala po společnosti Muramax zaplacení částky odpovídající výši daně, kterou této společnosti uhradila za přijatá plnění z titulu náhrady škody. Nejednalo se tedy o řízení, jehož vedení by stavělo běh lhůty pro stanovení daně, protože jeho předmětem nebyly skutečnosti mající vliv na stanovení daně, natož skutečnosti nezbytné pro stanovení daně. K posouzení účasti daňových subjektů na daňovém podvodu nadto okresní soud v civilním řízení nemá ve smyslu § 7 o. s. ř. pravomoc. Závěr o tom, zda byl spáchán daňový podvod, přísluší učinit toliko správci daně. Jedině tehdy, pokud by správce daně shledal, že společnost Muramax byla zapojená do podvodného

pokračování

řetězce, mohl podle názoru žalovaného civilní soud stěžovatelčině žalobě vyhovět. To se nicméně nestalo, neboť okresní soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2022, č. j. 9 C 42/2020-403 (dále jen „rozsudek okresního soudu“), tuto žalobu zamítl, uvedený rozsudek svým rozsudkem ze dne 24. 5. 2023, č. j. 25 Co 62/2023-459, k odvolání stěžovatelky potvrdil krajský soud a následně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2024, č. j. 25 Cdo 3084/2023-505, zamítl stěžovatelčino dovolání.

[13] K argumentaci stěžovatelky týkající se nutnosti přijetí přiměřených opatření v souvislosti s daňovým podvodem žalovaný dodává, že správce daně společnosti Muramax odepřel nárok na odpočet daně nikoliv kvůli její účasti na daňovém podvodu, ale protože neprokázala rozsah přijatého plnění v souladu s daňovými doklady, tedy ani vznik nároku na odpočet. Následně žalovaný v odvolacím řízení po doplnění rozhodných skutečností dospěl k závěru, že společnost Muramax své důkazní břemeno unesla. Otázku účasti společnosti Muramax na daňovém podvodu v řízení s uvedenou společností správce daně vůbec neřešil. Postup stěžovatelky, která podala dodatečná daňová přiznání, proto žalovaný označuje za unáhlený a zbytečný. Jakkoli se v tomto směru stěžovatelka dovolává žádosti policie ze dne 27. 11. 2019, jejím obsahem nebyly informace o daňovém podvodu společnosti Muramax, nýbrž v ní stěžovatelka byla vyzvána k poskytnutí součinnosti ve věci vyšetřování zvláště závažného zločinu zkrácení daně podle § 240 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Avšak vzhledem ke skutečnosti, že k takovému jednání nemusí dojít pouze podvodným jednáním, stěžovatelka v době obdržení uvedené žádosti neměla podle názoru žalovaného k dispozici žádnou relevantní informaci o tom, že společnost Muramax byla zapojena do podvodného řetězce. Předmětnou argumentaci tudíž žalovaný považuje za zcela mimoběžnou.

V.

[14] S ohledem na skutečnost, jak je kasační stížnost formulována, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve vypořádat s otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Uvedené závěry dopadají i na řadu stěžovatelčiných tvrzení obsažených v kasační stížnosti. Poukaz na předkládací usnesení druhého senátu v kasační stížnosti nespojuje s žádným konkrétním tvrzením, kterým by jakkoliv rozporovala závěry krajského soudu vyslovené v napadeném rozsudku. Nejedná se tudíž o řádné formulovanou kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Totéž platí o obsáhlých odkazech na judikaturu Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky daňových podvodů a uplatnění nároku na odpočet daně. Pouhý odkaz na tuto judikaturu bez jejího navázání na konkrétní

úvahy, k nimž v napadeném rozsudku dospěl krajský soud, taktéž nelze považovat za řádně formulovanou kasační námitku. Mimoto judikatura pojednávající o nároku na odpočet daně a o účasti daňového subjektu na daňovém podvodu není pro posouzení nyní řešené věci relevantní, jelikož se zde jedná o posouzení, zda řízení o žalobě v občanském soudním řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 mělo vést ke stavění lhůty pro stanovení daně, a zda tím pádem správce daně postupoval správně, zastavil-li daňové řízení pro uplynutí lhůty pro stanovení daně. Stejně tak se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat tvrzeními o stěžovatelčině motivaci podat dodatečná daňová přiznání. Tyto skutečnosti se zcela míjejí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku, a nejedná se tudíž o přípustné kasační námitky.

[17] Zbylé kasační námitky (viz dále) jsou přípustné. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žádné námitky podřaditelné pod uvedený kasační důvod však v kasační stížnosti nenabízí. Jelikož je ale Nejvyšší správní soud k vadám naplňujícím tento kasační důvod povinen přihlížet i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), i přes chybějící tvrzení stěžovatelky nejprve posuzoval, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, pro nesrozumitelnost, nebo zda zde není jiná vada řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Absence vad spadajících pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je totiž podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105).

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, z jejichž odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při hodnocení skutkových či právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Současně však platí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

[21] Nejvyšší správní soud taktéž setrvale judikuje, že nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost je rozsudek, který neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s. nebo také, nelze-li z něj rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), nebo chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části rozhodnutí a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130).

pokračování

[22] Žádný z uvedených nedostatků však napadený rozsudek nevykazuje a krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Zabýval se všemi včas uplatněnými žalobními body, čímž se bezpochyby vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Z napadeného rozsudku je seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatelky za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické, vnitřně nerozporné. Výrok napadeného rozsudku má oporu v zákoně a je v souladu s jeho odůvodněním. Napadený rozsudek tedy nevykazuje ani vnitřní rozpornost či jakoukoliv jinou vadu zakládající jeho nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud konečně neshledal ani to, že by řízení před krajským soudem bylo stíženo takovou vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

[23] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k přezkumu zbylých kasačních námitek, jež spadají pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] K tomu však považuje za vhodné nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti tedy do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích uplatněných kasačních námitek a se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s., přičemž míra podrobnosti kasační argumentace předurčuje míru, v jaké se účastníku řízení dostane odpovědi ze strany Nejvyššího správního soudu.

[25] S ohledem na tato východiska Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost stěžovatelky je v převážné míře založena na veskrze obecné argumentaci, která se omezuje na její nesouhlas se závěry krajského soudu a na citaci judikatury, která není doplněna o konkrétní tvrzení na tyto závěry reagující. Pro obecnost kasačních tvrzení se Nejvyšší správní soud mohl zabývat posouzením věci taktéž pouze a jen v odpovídající míře obecnosti a v rozsahu, v jakém stěžovatelka rozporuje klíčový závěr krajského soudu o tom, že ke stavění lhůty pro stanovení daně v daném případě nedošlo. Je tomu tak proto, že úkolem Nejvyššího správního soudu není za stěžovatelku domýšlet konkrétní stížnostní námitky, na základě kterých by bylo možno její kasační stížnosti vyhovět.

[26] Podstatou nyní projednávané věci je tedy otázka, zda v důsledku vedení řízení u okresního soudu ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 mělo dojít ke stavění lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu.

[27] Jak je již výše uvedeno, v tomto směru stěžovatelka především rozporuje názor krajského soudu, podle kterého předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebylo to, zda se společnost Muramax dopustila daňového podvodu. V nynějším řízení ale není sporným, že v uvedeném civilním řízení se žalobkyně po společnosti Muramax domáhala náhrady škody odpovídající výši zaplacené daně, kterou přiznala v důsledku skutečnosti, že měla za to, že uvedená společnost jako její dodavatelka byla zavlečena do daňového podvodu.

[28] Podle § 148 odst. 1 daňového řádu, *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

[29] Podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně.*

[30] Z posledně citovaného ustanovení je patrné, že primární podmínkou pro stavění lhůty pro stanovení daně je to, aby o určité otázce byl příslušný rozhodnout soud. Až poté má logicky smysl zkoumat, zda se jedná o otázku, která je pro správné stanovení daně také nezbytná (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 Afs 37/2024-73).

[31] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že žalobou ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 se stěžovatelka domáhala vůči společnosti Muramax jakožto svému dodavateli zaplacení částky 4.277.096,48 Kč s příslušenstvím. Jak již uvedeno výše, tato částka měla odpovídat neoprávněně uplatněnému odpočtu na dani, který byla v důsledku svého tvrzeného zavlčení společností Muramax do daňového podvodu nucena vrátit v souladu se svými dodatečnými daňovými přiznáními za předmětná čtyři zdaňovací období. Stěžovatelka totiž tuto částku společnosti Muramax uhradila společně s kupní cenou za přijaté plnění, avšak následně se obávala, že v důsledku možné účasti této společnosti na daňovém podvodu nebude mít nárok na odpočet, tudíž ohledně ní podala zmíněná dodatečná daňová tvrzení (viz rekapitulace v odst. [1] výše). Stěžovatelka svou žalobu ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 koncipovala tak, že v ní poukázala na všechny skutečnosti, ze kterých usuzovala na účast společnosti Muramax v podvodném řetězci a detailně popsala podmínky pro uplatnění nároku na odpočet podle § 72 a § 73 zákona o DPH a judikaturu Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu týkající se daňových podvodů a vědomosti daňových subjektů o účasti na něm.

[32] Nejvyšší správní soud nemá pochyby o tom, že o stěžovatelčině soukromoprávním nároku uplatněném ve zmiňované žalobě vůči společnosti Muramax na zaplacení výše uvedené částky, která měla odpovídat „neoprávněně“ uplatněnému odpočtu daně v rámci jejího odběratelko-dodavatelského vztahu s touto společností, měl pravomoc rozhodovat okresní soud v souladu s § 7 odst. 1 o. s. ř. To ostatně není sporné. První podmínka vyplývající z § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu je tudíž splněna.

[33] Nicméně shodně jako krajský soud má i Nejvyšší správní soud za to, že řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebylo nezbytné pro správné stanovení daně, a to ani v tom širším pojetí (formulovaném v předkládacím usnesení druhého senátu), které považuje za dostačující, že dané řízení má pro správné stanovení daně význam. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout, že rozhodnutí o stanovení daně spadá podle § 11 odst. 1 daňového řádu výlučně do pravomoci správce daně. Přestože okresní soud si sám mohl jako předběžnou otázku pro účely rozhodování o stěžovatelkou uplatněném nároku v souladu s § 135 odst. 2 o. s. ř. posoudit, zda se společnost Muramax dopustila daňového podvodu, tento jeho „předběžný“ závěr naopak nemohl mít žádný vliv na správné stanovení daně. A jak i krajský soud správně dovodil, nemohl být pro správce daně závazný. Závěr o

pokračování

tom, zda určitý daňový subjekt má nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona o DPH, nebo zda porušil své daňové povinnosti a zda se účastnil daňového podvodu, a důsledky tohoto posouzení na správné stanovení daně totiž činí správce daně v rámci daňového nalézacího řízení (srov. § 11 odst. 1 a § 147 daňového řádu), a nikoliv soud v občanském soudním řízení. Krajský soud proto nepochybil, dospěl-li k závěru, že správce daně by nebyl takovým předběžným posouzením okresního soudu při stanovení daně vázán, ale naopak by byl povinen případné porušení daňových povinností ze strany Muramax posoudit sám (případně se současným vypořádáním se se závěry přijatými soudem v občanském soudním řízení o stejné otázce, která pro uvedený soud představovala otázku předběžnou – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2023, č. j. 6 Afs 125/2021-56).

[34] Ačkoliv stěžovatelčina argumentace uplatněná v žalobě ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 směřovala především k problematice daňového podvodu a uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH, okresní soud se posouzení uvedených otázek mohl věnovat pouze pro účely toho, aby určil, zda má stěžovatelka nárok na zaplacení žalobou požadované částky, nikoliv však za účelem správného stanovení stěžovatelčiny daňové povinnosti a závazného určení, zda se Muramax dopustila daňového podvodu či nikoliv. Jak již uvedeno, to přísluší výlučně daňovým orgánům. Pro uvedené, i kdyby okresní soud přijal jakékoliv závěry stran účasti společnosti Muramax na daňovém podvodu či stran nároku stěžovatelky na odpočet daně, jeho posouzení by nemohlo mít vliv na správnost stanovení daňových povinností, ať již stěžovatelky či společnosti Muramax. Je tomu tak proto, že předmětem jeho řízení není a z povahy věci (viz již zmiňovaný § 11 odst. 1 a § 147 daňového řádu) nemůže být závěr o otázkách, o nichž přísluší rozhodovat daňovým orgánům, mezi něž patří správné stanovení daně. Řízení vedené u okresního soudu ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 se týkalo soukromoprávního nároku stěžovatelky, který, byť měl svůj původ v jejích daňových povinnostech, nemohl ovlivnit správné stanovení daně. Vedení uvedeného civilního řízení tudíž nemohlo stavět lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, jak správně dovodil i krajský soud.

[35] Pokud v tomto směru stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že v odst. 27. napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že předmětem řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebylo posouzení zapojení společnosti Muramax do podvodného řetězce, jedná se ve světle shora uvedeného o nedůvodnou námitku. Přestože pro výsledek řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 mohlo být významné posouzení předběžné otázky, zda se společnost Muramax dopustila daňového podvodu, předmětem tohoto řízení byl v souladu se stěžovatelkou formulovaným žalobním petitem soukromoprávní spor o zaplacení výše vymezené částky. Koneckonců jak bylo již výše uvedeno, pro účely stanovení daně neměl okresní soud pravomoc závěr o existenci daňového podvodu učinit.

[36] Ze stejných důvodů je nedůvodná rovněž námitka, podle níž mělo řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 význam pro určení daňových povinností stěžovatelky, protože správce daně neprověřil správnost dodatečných daňových přiznání. Správce daně vycházel z dodatečných daňových tvrzení, učiněných stěžovatelkou v souladu s § 141 daňového řádu. Byla to tedy stěžovatelka, která sama, na základě vlastní (byť zjevně nesprávné či přinejmenším předčasné) úvahy, dospěla k závěru, že její daňová povinnost je vyšší než poslední známá daň. K podání dodatečných daňových přiznání přistoupila, neboť to byla

volba jejího postupu v probíhající daňové řízení, tedy její strategie, která však posléze vedla „do slepé uličky“. To nelze přičítat k tíži daňových orgánů.

[37] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že je správný závěr krajského soudu, podle kterého řízení ve věci sp. zn. 9 C 42/2020 nebylo v dané věci nezbytné, ale ani nemělo význam (v pojetí prezentovaném v předkládacím usnesení druhého senátu, resp. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 3. 2026, č. j. 2 Afs 234/2022-82) pro správné stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, a tudíž nevedlo ke stavění lhůty pro stanovení daně. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

VI.

[38] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu